

der maatte i sin Tid blive anført Argumenter for den af den ærede Landstingsmands repræsenterede Ansøelse, skulde jeg vel være istand til at imødegaae dem. Men det kan jo for Delsblikket lades aldeles uafgjort, hvilken Mening der i og for sig er den rette, da det dog ikke ved denne Sags Afgjørelse væsentlig kan komme i Betragtning. Dog maa jeg bede den ærede Landstingsmand bemærke, at det har ikke været ham muligt i nogen Henseende at vise, hvorved der i Realiteten skulde have været givet nogensomhelst større Lethed for at yde den omhandlede Hjælp, hvis Forholdet havde været anderledes ordnet, som han mener bedre ordnet, eller som jeg mener lettere ordnet. At der i Formen er væsentlig Forskiel, kan ikke nægtes; men Formen kan jo ogsaa undertiden have en vis Betydning, stundom en meget stor, som det vel er værd at hævde. At der iøvrigt, som den ærede Taler saa meget onsker, er en Fælles-Finansminister tilstede, er jo bekjendt nok, det er jo for Enhver, der kjender vor Statsforfatning, fuldkommen notorisk.

Besvarelse: Ja, det er jo ikke det Spørgsmaal, som foreligger. Det er heller ikke mig, der har bragt dette Spørgsmaal ind, og altsaa forsaavidt vilde det jo, forekommer det mig, have været hensigtsmæssigere, at oplyse den ærede Taler, som først bragte denne Dødsfald frem, om den Ansøelse, han fremsatte, var rigtig eller ikke. Men til hvad den sidste meget ærede Taler har anført, maa jeg bemærke, at jeg ikke har fremsat den Mening, at det under de nærværende Forhold vilde være bedre, at der kun var een, end to Ministre; jeg har kun udtalt mig om det, som var blevet fremsat af den høitærede Indenrigsminister, at det under de nærværende Forhold havde vist sig, at det var bedre, at der var to Finansministre, det vil sige, een Minister, som maatte paatage sig Ansvaret ligeoverfor Kongeriget, og een Finansminister, som stod til Ansvar for Rigsraadet. Jeg har kun derimod gjort Indvending og sagt, at jeg ikke kunde erkende, at det var nogen Fordeel; men jeg har ikke anført, at det under de nærværende Forhold vilde være bedre med een

Minister. Jeg har altsaa i den Henseende intet Bevis at føre.

Da Ingen videre begjærede Ordet, fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, hvorved den vedtoges eenstemmigt med 38 St.

Formanden: Ligesom jeg finder Sagen grundet i Forholdene, antager jeg ogsaa og maa efter Diskussionen ved første Behandling antage, at det er Thingets Ønske, at denne Sag fremmes paa en usædvanlig Maade extraordinairt (Ja! Ja!). Jeg skal derfor endnu i aften sætte et Møde for at tage denne Sag til anden Behandling. Deraf følger, at, hvis Nogen har Vædringsforslag at stille til anden Behandling, maae de være beredte derpaa. Naturligvis foretager jeg ikke denne Sag til 2den Behandling, uden at Samtykke dertil er givet, som jeg vil udbede mig, naar Sagen kommer for. — Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer: Valg for Landstingets Vedkommende af 2de lønede Revisorer, i Henhold til Grundlovens § 53, for Regnskabet for Finansiåret 1857—58. Forinden jeg lader omdele Stemmesedler til dette Valg, maa jeg ligesom tidligere gjøre opmærksom paa, at Valget ogsaa kan falde paa Medlemmer udenfor Thinget, og at det derfor er aldeles nødvendigt, at Betegnelsen af de Mænd, paa hvem der vælges, bliver saa tilstrækkelig, at ingen Forverling kan finde Sted. Vælges der paa Landstingets Medlemmer, er Betegnelsen „Landstingsmand“ tilstrækkelig; men stemmes der paa Mænd udenfor Salen, vil jeg bede erindre, at en Titel ikke er nogen tilstrækkelig Betegnelse, men at det er Stillingen og Personens nærmere Egenskaber, der bliver det Betegnende. Jeg seer mig foranlediget til at yttre dette, da der ved det sidste Valg, der foregik, var ikke saa Stemmesedler, der paa Grund af manglende Betegnelse maatte casseres.

Udfaldet af det derefter foretagne Valg var følgende: Der blev afgivet 39 Stemmesedler,